

LUTAD MOT KLIPPAN - KAPITEL 7

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 7 via spelaren nedan (talsyntes):

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

ds kärlek

"Väldiga vatten kan inte släcka kärleken, strömmar

kan inte dränka den. Om någon ville ge allt han har i sitt hus för kärleken, skulle han ändå bli avvisad." (Höga Visan 8:7)

För många år sedan såg jag en musikvideo, det kan ha varit på dåvarande musikkanalen MTV. Videon visade en kvinna som frimodigt gick omkring överallt i New York med ett stort rött hjärta som hon höll framför sig. Jag kommer ihåg att tydligen hade någon människa eller flera sårat henne vid något tillfälle, så i en annan scen i videon går hon ut på stan med ett betydligt mindre rött hjärta i sina händer. Men perioden med det lilla hjärtat blev inte långvarig, för snart såg man henne åter igen gå och bära på det stora röda hjärtat. Den här videon var stark tyckte jag, nästan som en liten tänkvärd kortfilm. På flera år såg jag inte musikvideon tills den en dag när jag verkligen behövde den, dök upp på YouTube. Låten heter "Another chance" med Roger Sanchez. Många människor går omkring i tillvaron med stora, generösa, utgivande och modiga hjärtan i syfte att både ge och få ta emot kärlek. Somliga har låtit sina hjärtan krympa på grund av svek och deras hjärtan förblir sedan sorgligt nog i det stadiet. Men Bibeln talar om en kärlek som inte är feg utan modig, faktiskt om en kärlek som hoppas och tror allt.

För det kan kosta att älska.

Vi måste vara modiga som kvinnan med det stora röda hjärtat i musikvideon jag såg. Det kan hända att vi då kommer att gå på smällar, ja oj så många smällar, men så mycket vi också vinner. Vi vinner så mycket att det faktiskt kan vara värt det, för om det är något som är värt att satsa på så är det kärlek. Då menar jag inte enbart kärleken mellan man och kvinna, även om den också är någonting helt unikt, väldigt fint och underbart. Jag menar att välja det goda framför det onda, att välja att gå på kärlekens väg, för det är ingen självklarhet i en ond värld med så många frestelser. Vi kommer aldrig att till fullo lyckas med att alltid välja Agapekärleken, för vi är inte små "Jesus-ar" som går omkring som kopior av honom på den här trasiga sargade jorden. Men vi är barn till en Pappa som kan allt om kärlek, därför att han ÄR kärlek. Honom kan vi bli inspirerade av, tänka på, be till och prata om, både med våra trossyskon och med dem som inte känner honom. Tänk om vi förstod djupen i Guds kärlek till oss och orden i Efesierbrevet 3:16-19 som säger:

"Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, att Kristus ska bo i era hjärtan och att ni ska bli rotade och grundade i kärleken. Då ska ni tillsammans med alla de heliga kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt bortom all kunskap. Så ska ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet. "

Att Jesus dog på korset för oss är universums största kärlekshändelse och historiens viktigaste gärning, även om vi som tror på honom inte kan förstå det till fullo, men ibland kanske vi kan få en liten glimt av hur stort det är. Jesus var kärlek, nåd och sanning rätt igenom. Han gick på jorden som ett levande och sant människoexempel, Guds son och lika mycket Gud som Gud själv och samtidigt sann människa. Alla människor behöver kärlek. Jag tycker det är fascinerande att de som var drinkare och prostituerade, de som stod utanför samhället och var sårade och sargade, drogs till Jesus och de stöttes inte bort av hans radikala förkunnelse. Jesus umgicks med dem och fariséerna anklagade Jesus för att han umgicks med tullindrivare och syndare. Men Jesus svarade:

"De är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare." (Mark 2:17)

Jesus herdehjärta

Han behandlade tullindrivare och prostituerade med vänlighet, värme, kärlek och barmhärtighet. Ja, Jesus umgicks med syndarna, men det betyder inte att han rättfärdigade och accepterade deras synd. När de spenderade tid med Jesus och förstod och såg kärleken i honom och lyssnade till hans undervisning som kom direkt från Guds hjärta, så ville de inte längre synda. De fick förvandlade liv och ville följa Jesus. Jesus visade dem på kärlekens väg, han kom inte och slog dem i huvudet med någon "moralisk" predikan. Men för fariséerna gjorde han det! Han kom för att uppfylla lagen (Matt 5:17-20). Kärleken är lagens uppfyllelse. Tänk om människor omkring oss, till exempel vänner till oss, skulle vilja bli kristna bara av att se på hur våra liv är? Tänk om de blev så nyfikna och öppnade sina hjärtan för Gud för att vi kunnat spegla någon sida hos Jesus?

Jag kan fundera över vilka miljöer och vilka människor kan vi umgås med som kristna utan att själva falla i synd eller bli negativt påverkade? Hur kan vi vara salt och ljus och genuina kristna som kan stå för sanningen, utan att bli manipulerade själva? Det är en sak att Jesus umgicks med människor med stora problem, men klarar vi av det och att ändå behålla närheten till Jesus? Jag tycker inte det är lätt, men ibland kanske man måste stanna upp i sin vandring med Jesus och "stämna av" med sig själv var man befinner sig i sin tro och vem man är och vart man är på väg. Hur nära eller långt borta från Jesus är jag? Kan jag påverka istället för att bli påverkad, in i ett destruktivt sammanhang? Vissa människor och situationer måste man lämna, för vi är inte Jesus. En person som nyss lämnat sina knarkande kompisar och blivit fri från ett narkotikamissbruk, kanske inte ska umgås dagligen med sitt gamla gäng, efter sin omvändelse. Då krävs det att man är väldigt stark för att inte trilla dit och börja med narkotika igen.

Om vi fått säga något om Jesus och tron och det finns lite öppna hjärtan som tar emot det vi sår in av Guds ord, kanske vi ändå måste gå vidare. Gud kommer att ta hand om människorna vi har delat evangeliet med och föra dem framåt. Ibland är det bättre att vi lämnar dem i Guds händer och ber för dem och umgås mer med våra trossyskon:

"Om ni visar varandra kärlek ska alla förstå att ni är mina lärjungar." (Joh 13:34-35)

Älskar vi dem som inte älskar oss?

Det är inte alltid lätt att älska alla människor. Kärlek kan vara så obekvämt ibland. Vi kan, iallafall jag, ha för höga förväntningar på människor för att vi tror gott om dem och så blir vi besvikna när de inte lever upp till förväntningarna man har. De

kanske till och med gör något vi inte väntade oss så vi blir dubbelt besvikna men också förvånade. En vän du verkligen tycker om kanske har skvallrat om dig och röjt en hemlighet. Den du älskar sviker dig på något sätt. Du blir felaktigt behandlad i din familj eller på ditt jobb. Älskar vi dem som inte tycker om oss? Kan vi ens tycka om dem som öppet och synligt snäser åt oss? Alla människor vill vara omtyckta och bli bemötta med vänlighet, till exempel i sin egen församling, men så fungerar det tyvärr inte alltid.

"Skall ni ha tack för att ni älskar dem som älskar er? Också syndare älskar dem som visar dem kärlek." (Luk 6:32)

Älskar vi dem som inte tycker likadant som oss? Till exempel en syster eller broder med en annan teologi än vad vi har? Där fick jag en värdefull lektion av Gud. En dag tog en kristen tjej från Stockholm kontakt med mig på Facebook. Vi kan här kalla henne för Anjelica och hon hade spelat in ett röstmeddelande till mig på Messenger. När jag lyssnade på det så kände och förstod jag att hon och jag hade olika uppfattningar om mycket, men jag märkte också hur vänlig och trevlig hon verkade och jag spelade in ett vänligt röstmeddelande tillbaka. Vi spelade in en hel del röstmeddelanden till varandra som handlade om olika trosfrågor. Jag kunde då märka att medan hon alltid hade en mild och ödmjuk ton, så var jag betydligt mer misstänksam och skarp mot henne för att vi hade olika teologi. Vid ett tillfälle ifrågasatte jag nästan hennes frälsning, ändå blev hon inte sur. Jag förstod då mer och mer att även om vi såg olika på mycket, så kunde jag lära mig någonting av henne. Att kärlek, respekt och en rätt attityd alltid behöver finnas där. Så jag omvände mig från min felaktigt dåliga attityd till Anjelica. Vi blev inte direkt bästa kompisar, men hon lärde mig genom sin vänlighet och sitt mjuka sätt att vi behöver ha öppna hjärtan. Om vi har teologiska kunskaper måste vi ändå, över allt annat, sätta kärleken främst och vara välkomnande mot den helige Ande, för kunskapen uppblåser, men kärleken uppbygger (1 Kor 8:1). Vi vill ju inte bedröva den helige Ande.

Nyanser av Guds kärlek

Kärleken är inte insmickrande, manipulativ och har baktankar. Den ser inte vad den kan utvinna ur en människa eller en situation, vad som finns där "för jag, mig och mitt" att dra nytta av, för då är det inte kärlek. Kärlek är uppriktig välvilja mot sin nästa. Att säga sanningen även om den smärtar, kan vara djup kärlek och sanning och kärlek hör ihop (1 Kor 13:6). En läkare säger sanningen när han fastställer en diagnos. Han/hon kan inte kringgå sanningen och säga "nästan" vad patienten lider av, för då blir inte behandlingen effektiv. Jesus var kärlek även de

gångar han tillrättavisade, men det var kärlek i en strängare form. Han behandlade fariséerna och de skriftlärdade på ett annat sätt och sa rakryggt sanningen om dem, men det betyder inte att Gud älskade dem mindre. De skulle inte ha förstått ett mjukt och stilla kärleksspråk, eftersom de var hårdhärtade och hårdnackade. Han sa sanningen om deras självrättfärdighet och ondska, att de liknade "vitkalkade gravar" (Matt 23:23-36). När Jesus kallade fariséerna för "huggormsyngel" så var det inte utifrån att han var otrevlig och oförsämd. Han bara sa exakt så som läget var, hur det egentligen var ställt med dem och deras andliga tillstånd. Fariséerna kunde ha rätt i sak men de saknade kärlek och empati och de älskade inte Jesus. De gjorde det ena utan att göra det andra. Det är i kärleken som växtkraft till allting annat finns, tror jag. Kärleken gör att allting får sina rätta proportioner. Då kommer vi inte att kalla ont för gott och gott för ont. Om vi blir kvar i hans kärlek förblir vi också i ljuset och kan se klarare och klarare.

Förstår vi vad vi har blivit räddade ifrån?

I Joh 3:16-18 står det så här:

"Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd. Men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn."

Det står uttryckligen att man kan "gå förlorad" och i andra översättningar "gå under." Detta är något jag inte så ofta har reflekterat över på djupet eller verkligen förstått allvaret i. Visst har jag vetat att alla behöver bli frälsta/räddade för att kunna komma till himlen, men jag har känt en viss tvekan ibland vid tankarna på att människor som inte valt Jesus i detta jordelivet kommer till en evig pina som kallas helvetet. Det låter inte särskilt kärleksfullt att skriva om det i ett kapitel om kärlek, eller hur? Det kanske för många inte låter kärleksfullt att tro på att helvetet finns heller, och predika om att man kan komma dit, men faktum är att det är sanningen och att det är just helvetet som Jesus räddar oss från. Han dog och uppstod för våra synder för med synd kan ingen komma in i himlen, eftersom Gud är helig. Men Jesus ser den som blivit frälst genom hans blod, genom gärningen på korset och vi har öppet och fritt tillträde till himlen som är vårt hemland, den dagen vi lämnar vårt liv på jorden.

Ja, helvetet är verkligt och hur konstigt det än kan verka så är det faktiskt kärlek att varna för att människor inte ska behöva komma dit. Hur kan Gud vara så obeskrivligt grym att han sänder någon till en evig plats av lidande och pina? – undrar många som läser det här. Jo, fortfarande kan vi se mycket av Guds godhet och kärlek här på jorden och i himlen blir det ännu mer av det, men helvetet är en plats där den helige Ande inte finns, så tror jag och då blir följden ett totalt och kompakt mörker och lidande. Eftersom våra själar är eviga och lever vidare, så kommer den som är räddad och frälst till Jesus i himlen, medan den som inte tagit emot räddningen som Jesus ger, till platsen där Guds kärlek och godhet inte finns. Kanske kan den här sanningen göra att vi blir ännu mer ivriga att be för människors frälsning och få upp dem i "räddningsbåten" ombord så att de kommer till himlen en dag och inte går förlorade? Vi kan inte säga att helvetet är orättvist och grymt av Gud, för vi vet inte hur han tänker och varför han har gjort det på det här viset. Hans tankar och vägar är högre än våra:

"Mina planer är inte era planer och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Liksom himlen är högt över jorden, så är mina vägar högt över era vägar, mina planer högt över era planer." (Jes 55:8-9)

Jag kan säga att jag under mina år som kristen inte verkligen insett att helvetet är en verklighet, men nu tror jag fullt och fast på dess existens och att den som tror på Jesus Kristus blir räddad från det. Om det inte varit så allvarligt att det finns, hade Jesus inte behövt dö för oss. Vår synd förtjänar helvetet, men Jesus klev in och gick i sin kärlek emellan genom sin död på korset. Detta att han erbjuder dig och mig evigt liv i ett paradiset som vi inte kan förstå hur underbart det kommer att vara, bara genom att tro på honom och bli förlåten, det är verkligen kärlek. Så radikal är kristendomen, men helvetet är någonting som vi inte vet så mycket om och som vi sällan talar om. Men man ser tydligt i Bibeln att det finns, för Jesus pratade ofta om det. Men de goda nyheterna är att vi inte behöver vara rädda och kan vara frimodiga på domens dag. Vi kan springa vårt lopp och veta att vi inte plötsligt behöver stanna upp innan målnöret och tveka, utan fortsätta rakt in i Faderns armar. Han kommer att ta emot dig och mig som är hans älskade barn. Vi behöver inte vara rädda:

"Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom. I detta har kärleken nått sin fullhet hos oss: att vi kan vara frimodiga på domens dag, ty sådan som Kristus är, sådana är vi i denna världen." (1 Joh 4:16-17)

Det står också vidare i vers 18 till 19:

"Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken fördriver rädslan, ty rädsla hör samman med straff, och den som är rädd har inte nått kärlekens fullhet. Vi älskar därför att han först älskade oss."

Rädsla hör samman med straff därför att Adam och Eva syndade i Edens lustgård och därifrån kommer rädslan för straff, men det straffet har Jesus dött för på Golgata kors. Medan jag sitter och skriver det här poppar dagens bibelord upp på bibelappen i min mobil och det står:

"Då sade Jesus till henne: 'Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?' " (Joh 11:25-26)

Gränser är någonting gott

"Han ger dina gränser fred, han mättar dig med bästa vete" (Ps 147:14)

Guds kärlek är gränslöst stor och hans nåd är högre än himlen (Ps 103:11) men Gud är också en helig Gud och att dra gränser är någonting som är gott. Han avskilde hav från land, så att inte allt skulle bli hav, eller allt bli bara vatten. På samma sätt har han dragit gränser för oss, genom att helvetet finns. Man måste inte välja Gud och frälsningen. Gud vill att det ska vara ett frivilligt val från ditt hjärta. Jag tycker att det är logiskt att Gud någonstans måste dra en gräns. Här på jorden kan det vara ganska okej att vara ibland, och vi kan få uppleva mycket kärlek och stor lycka för att den helige Ande finns här på olika sätt, men helvetet är en plats helt i avsaknad av godhet, Guds helige Ande och nåd. Där finns inte skönhet, glädje, nåd, kreativitet och tacksamhet över allt det goda vi får av Gud, men framförallt saknas kärleken där, och sist men inte minst frälsningen och friheten i barnskapet hos Gud.

Det här med gränser är intressant tycker jag och har tänkt på det lite grann. Empatiska och godhjärtade människor kan bli utnyttjade för att de inte har gränser och låter sig luras. De kan vara stora generösa givare och ge ogenomtänkta stora summor pengar in i en församling efter ett manipulativt kollekttal. Ja, ge långt över sin förmåga så att det sedan drabbar dem själva på ett negativt sätt. De blir fattiga och undrar sedan varför undervisningen om sådd och skörd inte fungerar! Vi som är empatiska och har mjuka hjärtan måste också använda förståndet, för det finns de som tar och tar och som liksom vi också är dåliga på gränser och de drar dessa "tagare" nytta av. Så att ha gränser i sitt liv är någonting som är gott. Att kunna säga nej är någonting som är gott. Att förlåta, gå vidare och sen inte låta sig utnyttjas igen är något som är gott. Vårt ja

ska vara ett ja och vårt nej ett nej (Matt 5:37). Den enda som kan vara gränslös på ett genuint gott och sunt sätt är faktiskt Gud. Han är gränslöst god och nådefull, men samtidigt en helig Gud som inte kan släppa in synd i himlen. Han vishet är utan gräns.

"Vår Herre är stor, hans kraft är väldig, hans vishet är utan gräns." (Ps 147:5)

Lovsång och starka känslor

"Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig. Fåfängt dyrkar de mig, ty lärorna de lär ut är människors bud" (Matt 15:8-9)

En överkarismatisk församling kan leverera många andliga upplevelser, men det kan bli på bekostnad av kärleken, för om teologin är fel så kommer medlemmar att bli vårdslöst eller felaktigt behandlade. Allting förändligas och det blir inte utrymme för sann kärlek och värme som vi behöver i en kristen familj. Det kan vara mycket "tomt skrammel" i en karismatisk församling som tror att den är andlig. "Tomma tunnor skramlar mest" finns det ett talesätt som säger. Läs berättelsen om Elia och Baalsprofeterna i 1 Kung 18:20-40.

Spotlights med olika färger under lovsången och pianoklink under kollekttalet kan förvillra och manipulera och sådant behövs inte. Det som är äkta behöver inte förstärkas, men ofta vill vi "hjälpa" Gud och skapa en stämningsfull atmosfär vilket också kan lyckas, men då är det inte säkert att det är äkta upplevelser som blir följd. För kärlek handlar inte bara om känslor. Lovsång kan verkligen locka fram starka känslor, till exempel häftig gråt. Jag vet själv hur mycket jag "konsumerade" lovsångsskivor hemma i min lägenhet i Stockholm. Den ena CD-skivan efter den andra med starka lovsånger och tårarna sprutade. Är det något fel med det då? kanske du tänker. Ja, jag trodde varje gång att jag fick mer och mer helande av Gud, men egentligen hade jag glidit bort från Gud och hans ord och allt handlade om känslor. Det tillhörde vardagen att alla dessa sånger framkallade starka känslor hos mig.

Nu lyssnar jag på lite lugnare lovsånger och är försiktig med viss typ av lovsång som påverkar känslor. Jag har ett annat förhållningssätt till lovsång idag. Jag har också upptäckt att texterna i psalmboken i svenska kyrkan riktar sig mer mot Gud och handlar betydligt mer om honom än om oss. I de karismatiska lovsångerna ligger fokus ofta på mig, jag och vi, och hur vi ska närma oss Gud. Nuförtiden känner jag om lovsånger börjar dra iväg med mig känslomässigt och då stänger

jag av musiken. Jag har märkt att samma starka känslor kan komma om jag lyssnar på profana poppiga åttiotalslåtar, likaväl som "smorda" lovsånger från karismatiska församlingar. Alltså handlar det kanske inte om "smörjelsen" då? Idag påminner en del karismatiska gudstjänster om rock- eller popkonserter och det behöver inte vara ett tecken på att Guds närvaro är där, även om människor är hängivna och gråter. Paulus är ett exempel på en person som inte förställde sig och som var äkta. Han kände sig osäker, rädd och underlägsen och erkände det också. Men han var en person med mycket kärlek och omsorg om människor.

Kärleken är starkare än rädsla och fruktan

"När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller vishet som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för att inte veta av något annat hos er än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Svag, rädd och mycket orolig kom jag till er. Mitt tal och min predikan kom inte med övertygande visdomsord utan med bevisning i Ande och kraft." (1 Kor 2:1-9)

Jag har haft mycket ångest, rädsla och fruktan i mitt liv, inte minst under högstadietiden i skolan men också senare i gymnasiet, trots att jag gick det estetiska programmets teaterlinje där man ska våga stå på en scen och ge ut mycket av sig själv. Jag har ofta tyckt att det känts jobbigt i stora grupper och har lätt känt mig blyg och fåordig då. Efter att jag blev frälst och fått möta Guds kärlek, har mycket av denna fruktan försvunnit och jag ser mig inte som introvert utan som en ganska öppen person. Men ibland kan fruktan fortfarande visa sitt fula ansikte och knacka på, men den får inte längre lika mycket utrymme i mitt liv och i min vardag som innan jag tog emot Jesus. Kan man vara rädd och ändå ha kärlek i sitt hjärta? Det verkar ju som att Paulus hade det, trots att han kände sig otillräcklig och orolig. Men kärleken driver ut fruktan. Ju mer vi förstår av Guds kärlek och lär känna den, desto tryggare kommer vi att bli. Gud vill att vi ska lära känna kärleken och tro på den (1 Joh 4:15). Det handlar inte så mycket om känslor, kanske mer om en förvissning om att han älskar oss och att vi förstår mer och mer vem Jesus är och vad han gjort för oss.

Jag tror aldrig man kan bli färdig med att begrunda vad Jesus gjorde på korset och läsa om det i Guds ord. Vi kommer aldrig till fullo förstå den kärleksgärningen och behöver höra evangeliet om och om igen. När jag kom med mitt känslomässiga bagage till församlingen Arken så fick jag gråta ut mycket sorg och smärta. Det var mycket förkastelse och ångest som Gud tog itu med då. Ja, han gjorde det i början på bibelskolan, trots att jag tycker och vet att min förra församlings

undervisning innebär allvarliga "biverkningar" för den som blir kvar där. Men Gud lät sig inte begränsas i sin kärlek av att det var en vilseledande församling. Jag fick gråta ut hos Gud. Sedan spårade det ur, men Gud välsignade och bekräftade mig många gånger, det vet jag med säkerhet. Det är klart att Gud i sin suveränitet kan verka i vilket sammanhang som helst. Du behöver inte tro mig, men så var det. Om man är med i en sekt av något slag, så har man självklart inte bara dåliga erfarenheter.

Allting är inte svart eller vitt och jag mötte många otroligt fina och "mjukhjärtade" människor i församlingen. De hade stora hjärtan men tyvärr naiva sinnen. Givare som gav, gav och gav för att de var så de var funtade. De gav av sin tid, sin kraft och sina pengar, tills de liksom jag hamnade på psykakuten. Jag hade en del fina vänner i församlingen och jag tyckte också om tillhörighetskänslan i lovsången samt arbetsgemenskapen till exempel under konferenser. Man kan säga att jag fick smaka på Guds godhet, men han gav mig senare den urskiljning jag behövde för att kunna lämna skeppet. Jag lämnade inte Gud och det är jag tacksam över. Jag lämnade andliga övergrepp, manipulation och ekonomisk utsugning, "kärleksbombning" på bekostnad av sanningen och övermodiga predikanter som predikade ett annat evangelium. Jag lämnade villoläror och framgångsteologi. Församlingen är också ansvarig för alla de predikanter från USA och andra länder som de släpper in. Det är inte lika med Guds kärlek och sant herdeskap att släppa in vargar bland fåren. Jag bad att Gud skulle ge mig någon slags liknelse när det gäller detta. Då fick jag en tanke: När en församling som släpper in vargar bland fåren, det vill säga osunda predikanter utifrån, så är det som att släcka ljuset. Fåren ser ingenting och vet inte var de ska sätta fötterna. De blir förvirrade. Ibland pågår sund undervisning och då är det "ljus", så kommer vargarna in och det blir släckt. Sedan tänt, sedan släckt.

Kärlekens Ande

Vi kan ha hur mycket kunskap som helst, det spelar ingen roll, vi behöver ändå den helige Ande. Vi behöver hjälparen för att navigera i vardagsbesluten, på våra jobb, i vår sysselsättning, i vår familj och i våra relationer och olika utmaningar, situationer och små och stora prövningar. Vi behöver Hjälparen när vi läser Bibeln, för att förstå vad vi läser. Vi behöver också att den helige Ande förmedlar Guds kärlek till oss så att vi lär känna den och tror på den, eftersom Gud är kärlek. Ibland tror jag att vi behöver ett möte med Guds förvandlande kraft, men vi behöver lika mycket att läsa och begrunda Guds ord så att inte allting handlar om känslor, för Guds rike är inte enbart att uppleva känslor. Men vi har välsignats med olika sorters känslor, likt färger på en palett. Jesus som gick på jorden som

sann människa och Guds son upplevde många olika slags känslor. Vi ska inte låta känslor styra oss i relationen med Jesus, men dock kan det vara så när man kommer ut ur en sekt eller en osund församling och ska vandra vägen vidare, att man kanske har stängt dörren för den helige Ande. Det kan vara så att man blivit så vilseledd i andliga upplevelser och känslor, så man vågar inte öppna hjärtat igen för vad Gud vill göra i ens liv av inre läkedom och upprättelse. Åtminstone jag tänkte mer eller mindre medvetet att jag bara skulle "hålla mig till Guds ord" och jag ville inte sitta och gråta på möten igen.

Men Gud är en levande och älskande Gud som verkligen älskar dig djupt utöver vad någon kan förstå. Han vill beröra och välsigna dig om du går och brottas med ångest och depression eller vandrar som ett vrak i en känslomässigt knaster torr öken. För mig tog det ungefär åtta år efter avhoppet från trosrörelsen innan jag fick ett nytt möte med Guds kärlek i Frälsningsarmén. Jag behövde känna mig trygg i det sammanhang jag var innan jag vågade öppna hjärtat på nytt. Om jag ska vara ärlig så hade jag nog inte riktig tro för att kunna bli välsignad och få möta Guds kärlek någon annanstans än i Arken och liknande församlingar. Jag hade ju haft den lite som en "avgud" på piedestal när jag var med där. Även om jag lämnade församlingen för att de predikar framgångsteologi och bjuder in Word of Faith-predikanter, så hade jag länge tankemönster kvar om att jag inte skulle kunna möta Guds helige Ande någon annanstans. Men jag hade fel! Guds kärlek rör sig främst i sammanhang som inte är storslaget karismatiska, spektakulära och där predikanter upphöjs som man har sin förväntan på.

Kärlek och sanning hör ihop

Kärleken gläder sig i sanningen (1 Kor 13:6). Det betyder att kärlek och sanning hör ihop och att vi behöver ha rum för och kärlek till sanningen i våra hjärtan. Vad är då sanningen? Vi behöver avsky det onda och hålla fast vid det goda (Rom 12:9). Vi behöver älska människor men hata synden, kanske främst i vårt eget liv. Om vi lär oss att hata synden men ändå älskar oss själva på ett sunt bibliskt sätt och vår nästa som oss själva (Mark 12:31), kommer vi att synda mindre då? Jag tror att Bibeln är ett kärleksbrev och inte en lagbok. Men Jesus säger:

"Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud." (Joh 14:15-31)

Människor behöver höra om Guds kärlek, jag tror verkligen på det och jag tror att det kan vara rätt att säga "Jesus älskar dig" till en främling på stan. Men människor måste också få veta att det finns en himmel och ett helvete. Hur klarar man den balansgången och vågar vi stå för och dela det "obekväma" evangeliet? Jag tror att den helige Ande är den som "klarar" av det om vi inte klarar av det

utan endast kanske sår ett frö. När en person blir frälst så förstår den personen mer och mer:

"Ni ska lära känna sanningen och sanningen ska göra er fria." (Joh 8:32)

Att bli kvar i hans kärlek

"Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek. (Joh 15:9-10)

Hur bevarar man den första kärleken? Vi kanske inte längre är "nyförälskade" i Jesus? Men kärleken kan ha mognat till någonting djupare och mycket större, som i ett mångårigt äktenskap där man lärt känna varandra, och i Gud finns det alltid nya djup. Honom blir vi aldrig färdiga med att lära känna. Han kan också, genom sitt ord och sin Ande, avslöja sanningar om oss själva, men då kommer vi inte att känna oss fördömda. Människor däremot och predikanter som inte förstått nåden, kan få oss att känna skuld och skam och fördömmelse, men Jesus visar alltid på en utväg. Han dömde inte kvinnan som de skriftlärdade och fariséerna ville stena för äktenskapsbrott.

"När de envisades med sin fråga såg han upp och sade: 'Den som är fri från synd kan kasta första stenen på henne.' Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne 'Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?' Hon svarade: 'Nej, herre.' Jesus sade: 'Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.' " (Joh 8:7-11)

Himlen jublar

Målning av Anna-Karin

Jesu död på korset

Är den största händelsen i vår tidskalender

Att Gud sin ende son

För världens frälsning sänder

Jesus på sin tid

Umgicks med människor i mörker

Synd och misär

Och det vill han i sin kärlek

Göra också idag och här

Fariséerna kritiserade och med sina ord gav de Jesus ris

Deras hårda hjärtan kunde inte förstå

Att Guds kärlek förvandlar människor i kris

Den som tvivlar och vill ha bevis

Också den Jesus förstår

Han lät Tomas se spikhålen i hans händer

Och han lät honom se sina sår

Jesus led på korset

Dödens och sjukdomarnas kval

Nu sitter han bredvid Fadern och ber för oss i himlens sal

Att tro är inget måste och en frivillig väg att gå

Men Guds kärlek i ditt hjärta

Är den största gåva du kan få

En försmak kan du få här

Av himmelens milda vind

Om du öppnar ditt hjärta för Jesus
Skall han öppna evighetens grind
Kärleken flödar från korset på Golgata kulle
För att Jesus lydde Gud och gjorde det han skulle
Han är kärleken som ödmjukt böjde sig ner
Jag tror att hela himlen jublar och änglarna de ler

Kärleken är

Vid en speciell tid på året
Sjunger koltrasten troget vid fyrasnåret
Sin speciella melodi
Med många sköna toner i
Regnskogar skövlas
Djur utrotas och från jorden försvinner
Men ändå, till sist är det kärleken som vinner
Nya barn föds till jorden
Och människor blir fortfarande kära
Trots att ondskan växer
Och hoten verkar komma så nära
Tekniken utvecklas
Men våra hjärtan tycks ingenting lära
Och ibland inträffar mer än vi egentligen orkar bära
Men trots miljöförstöring, krig, våld och stor misär
Sjunger koltrasten sin sång ändå
Kanske har den förstått det största:

Att kärleken är

Den som söker sanningen finner den

Gud kan överraska med oväntade himlasända kärlekshälsningar på ett sätt vi inte hade förväntat oss. I september 2022 hade jag tillsammans med min syster och svåger möjligheten att vistas en vecka på en semesterort på Kreta. Det var underbart bara att vara i den välkomnande och livgivande solen som kändes som en stor omfamning så fort man kom utanför hotellets dörrar. En dag på stranden gick jag och min syster och letade efter fina stenar att ta med hem till Halmstad. Min syster hade hittat riktigt fina stenar medan jag inte hittade några och jag sände i väg en liten bön till Gud om att jag också ville ha stensouvenirer med mig hem. När jag nästan givit upp ser jag en liten hjärtformad sten i den varma sanden vid mina fötter. Jag plockar upp den och tänker förundrat att det är en kärlekshälsning från Gud till mig. Ett fint litet hjärta, frammejslat av Guds mästerliga skaparhand. Senare har jag tänkt på bibelordet i Matteus: 7:7-8:

"Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas."

Jag tror att den som söker sanningen genom att studera Guds ord, kommer också att finna sanningen, eftersom Jesus är vägen som leder till sanningen och som visar oss livet. Han vill visa oss sanningen om vem han är, om oss själva, om olika situationer och kanske om ett osunt andligt sammanhang. Jag tror att vi ska gräva och djupdyka i Bibeln. Om vi söker sanningen så kommer vi att få den och i allt detta finns Guds kärlek med. Han säger sanningen till oss i sin obegränsade och utgivande Faderskärlek. Vi behöver säga sanningen till honom också, eftersom han genomsådar falskhet, hyckleri och förställelse. Han kan handskas med vår längtan, vår oro, ilska, frustration, tvivel och besvikelse, men vi behöver vara ärliga och varken förminska oss själva eller göra oss mer andliga än vad vi är inför honom, oss själva och andra människor. Ibland tänker vi för smått om Gud, som när jag letade stenar i sandstranden på Kreta. Jag gav ju faktiskt upp och trodde inte jag skulle hitta några fina stenar, men just DÅ hittade jag inte bara en fin sten, utan också en med Guds personliga hjärtdesign. När vi tvivlar, när vi är som svagast, när vi är nära att ge upp, när vi har ångest, när allt hopp är ute, när Petrus gick på vattnet men började sjunka när han såg vågorna, när läget är som mest kritiskt - då griper Gud in och ger genom sin stora kärlek seger:

"Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull

lider vi dödens kval dagen lång, vi har räknats som slaktfår. Nej, över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.” (Rom 8:35–39)

[Till Kapitel 8 -->](#)

[←- Till Kapitel 6](#)

[←- Till Förstasidan](#)